

ΕΣΤΙΑ

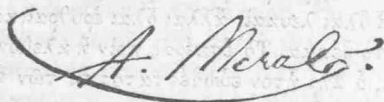
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννάτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἀθήναις φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἐπὶ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰναι ἰτησία:—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

22 Ἰουνίου 1880

Πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλὸ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαδά.]

Συνίεμα· ἐξέ σελ. 872.

Κ΄

Κηπουρός.

Ὁ ἔνταφιασμός τοῦ κυρίου μου ἔμελλε νὰ γίνῃ τὴν ἐπαύριον, καὶ ὁ πατὴρ μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μ' ὑπάγῃ εἰς τὴν κηδείαν.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐγερθῶ, διότι τὴν νύκτα εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, ὅστις ἤρχισεν διὰ ῥίγους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆλθε μεγάλη θερμῆ. Μοὶ ἐφάνετο ὅτι εἶχον φωτίαν ἐντὸς εἰς τὸ στήθος, καὶ ὅτι ἤμην ἀβρωστος καθὼς ὁ Καρδούλης μετὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὅταν ἔβαινε εἰς τὸ δένδρον καὶ τὴν χιόνα.

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι εἶχον ἰσχυρὰν φλόγωσιν τοῦ στήθους, προσελθούσαν ἐκ τοῦ ψύχους τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ δυστυχὴς κύριός μου.

Ἡ φλόγωσις ὅμως αὕτη τοῦ στήθους μοὶ ἔδωκε τὸ μέτρον τῆς ἀγαθότητος τῆς οἰκογενείας Ἀκίνου, καὶ πρὸ πάντων τῶν προτερημάτων καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς Στεφανῆς.

Ἄν καὶ αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι σπανίως θέλουσιν νὰ καλοῦν ἰατροὺς, ἀλλὰ τόσον βιαία καὶ φοβερά ἐπῆλθεν ἡ ἀσθένειά μου, ὥστε δι' ἐμὲ ἔγινεν ἐξαιρέσις εἰς τὸν κανόνα τοῦτον, ὃν ἐπιβάλλει ἡ φύσις καὶ ἡ συνήθεια. Ὁ ἰατρός, προσκληθεὶς, δὲν ἐχρειάσθη μακρὰν ἐξέτασιν καὶ ἐμπεριστατωμένην διήγησιν ὅπως διαγνώσῃ τίς ἦτον ἡ ἀβρωστία μου, καὶ ἀμέσως εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ μὲ φέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Τοῦτο ἦτο βεβαίως τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ εὐκολώτερον. Ἀλλ' ὁ πατὴρ δὲν ἐπεδοκίμασε τὴν γνώμην ταύτην.

— Ἀφ' οὗ ἤλθε καὶ ἔπεσεν, εἶπεν, εἰς τὴν θύραν μας καὶ ἔχει εἰς τὴν θύραν τοῦ νοσοκομείου, ἀποδείξει ὅτι τῆς μοίρας μας εἶναι ἡμεῖς νὰ τὸν κρατήσωμεν.

Ὁ ἰατρός κατεπολέμησε διὰ παντοίων καλῶν λόγων τὸν μοιρόδοξον τοῦτον συλλογισμόν, ἀλλὰ δὲν κατίσχυσεν. Ἐπρεπε νὰ μὲ κρατήσουν, καὶ μὲ ἐκράτησαν.

Εἰς ὅλας δὲ τὰς ἀσχολίας τῆς ἡ Στεφανῆ προσέθηκε καὶ τὴν τῆς νοσοκόμου, καὶ μ' ἐπεμελεῖτο μετὰ πολλῆς ἡμερότητος, μεθοδικῶς, ὡς ἂν ἦτον ἐκ τοῦ σώματος τῶν ἀγαθοεργῶν καλοεργαίων, καὶ ποτὲ οὔτε δυσαρέσκειάν τινα ἐδείκνυεν οὔτε τι ἐλησμόνει. Ὅταν ἠναγκάζετο νὰ μὲ ἀφήνῃ διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, τότε τὴν ἀντικαθίστα ἡ Λίζα, καὶ πολλάκις, ἐν μέσῳ τοῦ πυρετοῦ μου, εἶδον ταύτην εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου, στηρίζουσαν ἐπ' ἐμοῦ ἀνησυχούς τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς. Ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ παραπαίοντος νοός μου τὴν ἐξελάμβανον ὡς τὸν φύλακα ἄγγελόν μου, καὶ τῇ ὠμίλῳ ὡς θὰ ὠμίλῳ πρὸς ἄγγελον, λέγων εἰς αὐτὴν τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνήθισα νὰ τὴν θεωρῶ, ἀκουσίως, ὡς ἰδανικόν τι ὄν, περιβεβλημένον στέφανον φωτός, καὶ ν' ἀπορῶ ἐνίοτε πῶς ζῆ τὴν συνήθη ζωὴν μας, ἐν ᾧ περιέμενον νὰ τὴν ἰδῶ ν' ἀνοιξῇ μεγάλα λευκὰ πτερὰ καὶ νὰ πετάξῃ πρὸς οὐρανόν.

Ἡ ἀσθένειά μου ὑπῆρξε μακρὰ καὶ βαρεῖα, καὶ εἶχεν ὑποτροπὰς, πρὸς ἃς καὶ συγγενεῖς θεν' ἀπηύδων, ἀλλ' αἵτινες δὲν ἐξήντησαν τῆς Στεφανῆς οὔτε τὴν ὑπομονὴν οὔτε τὴν ἀφοσίωσιν. Πολλὰς νύκτας ἠναγκάζετο ὁ εἰς ἡ ἄλλος ν' ἀγρυπνῆ πλησίον μου, διότι εἶχον τὸ στήθος προσβεβλημένον, καὶ ἐνίοτε μοὶ ἤρχετο ὡς ν' ἀποπνιγῶ. Τότε δὲ ὁ Ἀλέξης καὶ ὁ Βενιαμὴν ἤρχοντο καὶ ἔμενον ἐναλλάξ παρὰ τὴν κλίνην μου. Τέλος ἐπῆλθεν ἀναρρώσις· ἀλλ' ὡς ἡ ἀσθένεια, ἦτον καὶ αὕτη μακρὰ, εἶχε διαλείψεις, καὶ ἀνάγκη ἦτον νὰ περιμείνω τὴν ἀνοιξὴν καὶ νὰ πρασινίσουν οἱ ἀγροὶ τῆς Παροθῆκης πρὶν ἐξέλθω τῆς οἰκίας.

Τότε ἡ Λίζα, ἥτις δὲν εἰργάζετο, ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς Στεφανῆς, καὶ ἐκείνη μὲ περιῆγεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Βιούρας. Περὶ τὴν μεσημβριάν, ὅταν ἦτον θερμὸς ὁ ἥλιος, ἀνεχωροῦμεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ ἐπηγαίνομεν βραδέως, ἔχοντες τὸν Κάππην κατόπιν μας. Γλυκεῖα καὶ ὠραία ὑπῆρξεν ἡ ἀνοιξὴς τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἡ τοῦλάχιστον διετήρησα γλυκεῖαν αὐτῆς καὶ ὠραίαν ἐνθύμησιν, ὅπερ τὸ ἴδιον.

Ὁλίγον γνωστὴ εἶναι εἰς τοὺς Πικρισινοὺς ἡ συ-